Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Bujama-Buie
Buje-Buie, Istarska 1- Via dell' Istria 1

Poslovni broj: P-2149/2019-79

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Bujama-Buie, po sucu pojedincu Svenu Babiću, u pravnoj stvari 1.-tužitelja: Drago Tokić, OIB 43780533801, Druga u lica 42, Murine i 2.-tužitelja: Roberto Pastorčić, OIB 55678745680, Šetalište V. Gortana 44, Umag, koje zastupa punomoćnica Jasna Mofardin, odvjetnica iz Rovinja kao privremena zamjenica punomoćnice Kristine Cerin Načinović, odvjetnice iz Rovinja, protiv tuženika: Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Knezović & Partneri j.t.d., radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane javne glavne rasprave zaključene dana 11. rujna 2026., u prisutnosti zamjenskog punomoćnika tužitelja Mirka Mastilovića Turčinovića, temeljem čl.335. i čl.338.st.3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014 – dalje: ZPP), dana 27. studenog 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se kao osnovan glavni tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:
» I. Utvrđuje se da su ništetni dijelovi ugovornih odredbi Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog 8. siječnja 2007., potvrđenog 10. siječnja 2007. od strane javnog bilježnika Željka Krajine u Umagu pod broj: OU-23/07, između prvotužitelja DRAGA TOKIĆA, OIB: 43780533801, GORNJA BRUSOVAČA (VOJNIĆ), GORNJA BRUSOVAČA 21, drugotužitelja ROBERTA PASTORČIĆA, OIB: 55678745680, Umag, Murinska ulica 16 i RUŽICE TOKIĆ, OIB: 71328062413, Umag, Ulica Vladimira Nazora 7, svi sa jedne strane i tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, sa druge strane, a kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarskih franaka.

IV. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu broj: 356- 02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog 08. siječnja 2007., potvrđenog 10. siječnja 2007. od strane javnog bilježnika Željka Krajine u Umagu broj: OU23/07, prvotužitelja Draga Tokića, OIB: 43780533801, Gornja Brusovača (Vojnić), Gornja Brusovača 21, drugotužitelja Roberta Pastorčića, OIB: 55678745680, Umag, Murinska ulica 16 i Ružice Tokić, OIB:

71328062413, Umag, Ulica Vladimira Nazora 7 i tuženika Addiko bank d.d. (tada Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.), OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 koja glasi: “Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita” te se nalaže tuženiku da prvotužitelju Dragu Tokiću, OIB: 43780533801, Gornja Brusovača (Vojnić), Gornja Brusovača 21 u roku 15 (petnaest) dana isplati iznos od 1.815,64 EUR (tisućuosamstopetnaest eura i šezdesetčetiri centa) s osnove jednokratnih troškova obrade kredita sa zakonskom zateznom kamatom računajući od 12. siječnja 2007. do isplate po stopi koja se do 31.12.2007. određuje temeljem čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, u razdoblju od 01.01.2008. do 31.07.2015. određuje se za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01.08.2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.«.

II Odbija se kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:
»II. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog 17. veljače 2016., potvrđenog 23. veljače 2016. od strane javnog bilježnika Željka Krajine u Umagu pod brojem OV-1790/16, između prvotužitelja Draga Tokića, OIB: 43780533801, Gornja Brusovača (Vojnić), Gornja Brusovača 21, drugotužitelja Roberta Pastorčića, OIB: 55678745680, Umag Murinska ulica 16 i Ružice Tokić, OIB: 71328062413, Umag, Ulica Vladimira Nazora 7, svi sa jedne strane i tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, sa druge strane

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 da prvotužitelju Dragi Tokić, OIB: 43780533801, Gornja Brusovača (Vojnić), Gornja Brusovača 21 isplati preplaćeni iznos od 20.401,28 EUR (dvadesettisućačetiristojedan euro i dvadesetosam centi) po Ugovoru o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog 08. siječnja 2007., potvrđenog 10. siječnja 2007. od strane javnog bilježnika Željka Krajine u Umagu broj:OU-23/07 s osnove preplaćenih iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak i s osnove preplaćenih iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru o kreditu promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom Banke i drugim internim aktima banke zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom računajući od dospijeća svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2008. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.

kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana, i to na iznose kako slijedi:
242,67 EUR od 16.07.2008.
131,18 EUR od 10.09.2008.
223,58 EUR od 31.10.2008.
185,43 EUR od 31.12.2008.
415,91 EUR od 16.06.2009.
20,93 EUR od 17.06.2009.
150,30 EUR od 03.07.2009.
953,59 EUR od 31.07.2009.
158,53 EUR od 31.08.2009.
157,92 EUR od 30.09.2009.
20,33 EUR od 30.11.2009.
468,59 EUR od 31.12.2009.
571,60 EUR od 20.07.2010.
268,75 EUR od 02.08.2010.
1.106,83 EUR od 31.08.2010.
290,40 EUR od 30.09.2010.
583,35 EUR od 30.11.2010.
639,30 EUR od 31.01.2011.
183,89 EUR od 31.05.2011.
208,22 EUR od 02.06.2011.
236,47 EUR od 03.06.2011.
45,80 EUR od 30.06.2011.
884,03 EUR od 17.08.2011.
6,64 EUR od 19.08.2011.
687,03 EUR od 31.08.2011.
800,07 EUR od 30.09.2011.
499,85 EUR od 31.10.2011.
1.236,88 EUR od 06.04.2012.
239,30 EUR od 12.04.2012.
595,35 EUR od 13.07.2012.
18,85 EUR od 18.07.2012.
358,44 EUR od 13.08.2012.
665,25 EUR od 31.08.2012.
24,19 EUR od 03.10.2012.
70,34 EUR od 31.10.2012.
638,62 EUR od 24.12.2012.
1.043,97 EUR od 06.03.2013.
220,45 EUR od 04.04.2013.
134,25 EUR od 22.04.2013.
258,61 EUR od 30.04.2013.
405,87 EUR od 28.06.2013.

654,33 EUR od 07.08.2013.
86,80 EUR od 31.08.2013.
246,86 EUR od 06.09.2013.
266,50 EUR od 30.09.2013.
401,85 EUR od 21.11.2013.
353,39 EUR od 30.12.2013.
464,64 EUR od 28.02.2014.
255,21 EUR od 25.04.2014.
94,73 EUR od 13.06.2014.
128,38 EUR od 16.06.2014.
4,35 EUR od 30.06.2014.
111,83 EUR od 25.07.2014.
1.280,85 EUR od 29.11.2014.«.

III Prihvaća se kao osnovan eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi: »III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, da prvottužitelju Dragi Tokiću, OIB: 43780533801, Gornja Brusovača (Vojnić), Gornja Brusovača 21, isplati iznos od 10.780,17 (desettisućasedamstoosamdeset eura i sedamnaest centi) EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 12.06.2019. pa do 31.12.2022. po stopi propisanoj čl.29. st.2. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, da naknadi parnični trošak u ukupnom iznosu od 1.879,69 eura (tisućuosamstosedamdesetdevet eura i šezdesetdevet centi), i to 1.-tužitelju Dragi Tokiću, OIB: 43780533801, dio iznosa od 1.065,00 eura (tisućušezdesetpet eura), a 2.-tužitelju Robertu Pastorčiću, OIB: 55678745680, dio iznosa od 814,69 eura (osamstočetrnaest eura i šezdesetdevet centi), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na te iznose teku od 27. studenog 2026. godine do isplate obračunate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana pod prijetnjom ovrhe.

V Odbija kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelji su u ovoj pravnoj stvari prvobitno podnijeli stupnjevitu tužbu kojom traže utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, i to članka 2., članka 3., članka 4., i članka 6. kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika, i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, zatim utvrđenje ništetnosti Aneksa uz ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 05. studenog 2015. godine (aneks je zapravo od 17.02.2016. – greška u pisanju tužbe - op.suda), te su istaknuli i manifestacijski zahtjev radi dobivanja podataka od tuženika o isplatama i naplatama, temeljem kojih će postaviti određeni tužbeni zahtjev za isplatu.
   Tužitelji u tužbi od bitnog navode da su s tuženikom, kao bankom, sklopili predmetni ugovor o kreditu na iznos od 240.000,00 švicarskih franaka u kunskoj protuvrijednosti radi dovršenja kuće i refinanciranja kredita, slijedom čega se radi o potrošačkom ugovoru, te da je isti ugovor sastavio tuženik kao unaprijed formuliran standardni ugovor, a da se prethodno nije pregovaralo o odredbama tog ugovora.
   Tužitelji navode da je u predmetnom ugovoru ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva jednostranim odlukama tuženika, te otplata kredita u mjesečnim obrocima u kunskoj protuvrijednosti uz valutnu klauzulu švicarskog franka.
   Tužitelji dalje navode kako je tuženik tijekom trajanja otplate kredita svojim jednostranim odlukama više puta povisivao kamatu, te je uslijed rasta tečaja švicarskog franka u odnosu na kunu 1.-tužitelju stalno zaračunavao nove anuitete uz primjenu znatno višeg tečaja odnosno u znatno većim iznosima od iznosa s početka trajanja kredita.
   Tužitelji se pozivaju na Presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, od 04.07.2013., Presuda i Rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-7129/13-4, od 13.06.2014., Presuda Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-6632/2017-10, od 14.06.2018., donesene u sporu koji se vodio po kolektivnoj tužbi udruge "Potrošač" protiv 8 banaka, između ostalih i tuženika, a radi zaštite kolektivnim interesa potrošača, kojima je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te ništetnost ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika.
   Tužitelji dalje navode kako su 05.10.2015. godine sklopili Aneks uz ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguraniju novčane tražbine, (kao što je već navedeno aneks je zapravo od 17.02.2016. – greška u pisanju tužbe - op.suda), kojim je provedena konverzija predmetnog kredita, te koji ne predstavlja obnovu u smislu čl.145. Zakona o obveznim odnosima, već o dodatku osnovnom ugovoru, slijedom čega navedeni dodatak prati sudbinu odredbi glavnog ugovora što znači da su odredbe dodatka osnovnom ugovoru o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne, a kako se radi o odredbama o predmetu i cijeni, tužitelji smatraju da se iste stoga ne mogu smatrati beznačajnim odredbama.
   Tužitelji smatraju da je tuženik dužan vratiti ono što je stekao temeljem ništetnih ugovornih odredbi uz zakonske zatezne kamate od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa, te predlažu usvajanje tužbenog zahtjeva.

Tužitelji navode kako ne mogu postaviti točno određeni tužbeni zahtjev za isplatom, te su stoga istaknuli manifestacijski zahtjev za predajom dokumentacije po predmetnom kreditnom odnosu.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu od 03. rujna 2021. osporio tužbeni zahtjev u cijelosti, kako po osnovi tako i po visini, predloživši prvenstveno prekid postupka do odluke Suda Europske unije o pravnim učincima konverzije, podredno odbacivanje tužbe kao nedopuštene, a meritorno odbijanje tužbenog zahtjeva kao neosnovanog.
Tuženik od bitnog ističe da nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje stupnjevite tužbe u smislu članka 186.b stavka 3. Zakona o parničnom postupku, navodeći da su tužiteljima tijekom trajanja kreditnog odnosa te ponovno prilikom provedbe konverzije sukladno članku 19.e Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje: ZID ZPK) već dostavljeni svi relevantni podaci i otplatni planovi potrebni za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva, te da obveza dostave podataka ne proizlazi ni iz građanskopravnog odnosa jer je kredit u cijelosti otplaćen u veljači 2020. godine.
Tuženik dalje od bitnog ističe prigovor nedostatka pravnog interesa na strani tužitelja za podnošenje tužbe, a to iz razloga jer je sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu od 17. veljače 2016. godine sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2015) provedena konverzija kredita iz CHF u EUR s učinkom *ex tunc*, čime je osnovni ugovor prestao postojati, a tužitelji su u cijelosti obeštećeni uračunavanjem utvrđene preplate u iznosu od 61.773,55 kn u podmirenje budućih obroka po novom otplatnom planu nakon provedene konverzije.
Tuženik nadalje ističe prigovor zastare utuženih tražbina pozivajući se na trogodišnji zastarni rok za povremena davanja iz članka 226. Zakona o obveznim odnosima, odnosno opći petogodišnji zastarni rok za stjecanje bez osnove računajući od dana sklapanja osnovnog ugovora 8. siječnja 2007. godine.
Tuženik osporava tužiteljima mogućnost pozivanja na presude donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem: P-1401/12, navodeći da u vrijeme sklapanja osnovnog ugovora institut kolektivne zaštite nije postojao, da se presude iz kolektivnog spora odnose na apstraktnog potrošača i ne vrijede u pojedinačnim parnicama, te da se ne mogu primijeniti na konvertirani ugovor u EUR.
U odnosu na ništetnost odredaba osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli u CHF (članci 2. i 4.), tuženik ističe da je ugovaranje valutne klauzule izričito dopušteno odredbom članka 22. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima te predstavlja izraz slobode uređivanja obveznih odnosa u cilju očuvanja jednake vrijednosti uzajamnih činidaba. Navodi da se predmetne odredbe ne mogu podvrgnuti testu poštenosti sukladno članku 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) jer se odnose na glavni predmet ugovora te su bile uočljive, jezično i gramatički jasne i tužiteljima potpuno razumljive. Pritom tuženik naglašava da su tužitelji bili upoznati s tečajnim rizikom i ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule, kako kroz pouku javnog bilježnika prilikom solemnizacije ugovora u smislu članka 59. stavka 2. u vezi s člankom 57. Zakona o javnom bilježništvu i pojašnjenja kreditnog referenta banke, tako i putem sustavnog informiranja javnosti od strane tuženika (objave u glasilu *HYPO Times*) i Hrvatske narodne banke. Podredno ističe da valutna klauzula nije nepoštena niti u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača jer su tužitelji imali mogućnost izbora između različitih kreditnih proizvoda u drugim

valutama pa se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, valutna klauzula jednako izlaže obje ugovorne strane valutnom riziku te ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, dok tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja budući da buduće oscilacije tečaja nije mogao predvidjeti niti je na njih imao utjecaja.
U odnosu na ništetnost odredbi osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi (članak 6.), tuženik ističe da ugovaranje promjenjive kamatne stope nije zabranjeno niti protivno prisilnim propisima sve dok visina kamate ne prelazi zakonom dopuštenu najvišu stopu ugovornih kamata iz članka 26. Zakona o obveznim odnosima. Navodi da se ni ova odredba ne može podvrgnuti testu poštenosti u smislu članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) jer je bila uočljiva, jezično i gramatički jasna te tužiteljima potpuno razumljiva. Podredno ističe da odredba nije nepoštena niti prema članku 81. Zakona o zaštiti potrošača budući da se o njoj pojedinačno raspravljalo, jer su tužitelji mogli birati između kredita s fiksnom i promjenjivom kamatnom stopom, te da nije ugovorena protivno načelu savjesnosti i poštenja niti uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Pritom tuženik naglašava da kamatne stope nije mijenjao samovoljno, već se do stupanja na snagu Zakona o kreditnim institucijama (1. siječnja 2009.) rukovodio Zakonom o bankama, tržišnim uvjetima i objektivnim parametrima izvan sfere njegova utjecaja – konkretno indeksom troškova sredstava (TOS) koji prikazuje vagani prosjek troškova pribave sredstava za banke te indeksom troškova regulacije (IRO) koji odražava troškove obveznih rezervi i drugih monetarnih regulacija – pri čemu se povišenjem kamatnih stopa nije povećavala marža tuženika, već su se isključivo pokrivali navedeni povećani troškovi poslovanja.

3. Tužitelji su u podnesku od 26. studenog 2021. godine (stranica 556-578) osporili navode iz odgovora na tužbu.
Navode da ustraju kod tvrdnje da su ispunjene pretpostavke za podnošenje stupnjevite tužbe u smislu članka 186.b stavka 3. Zakona o parničnom postupku jer bez tražene knjigovodstvene dokumentacije tuženika 1.-tužitelj ne može utvrditi točan iznos svoje tražbine.
Tužitelji od bitnog dalje ističu da su predmetni ugovor o kreditu ugovor sklopili kao potrošači po načelu "uzmi ili ostavi" bez mogućnosti pojedinačnog pregovaranja, te da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi sadržane u člancima 3. i 6. ugovora, kao i odredbe o valutnoj klauzuli u CHF sadržane u člancima 2. i 4. predmetnog ugovora ništetne i nepoštene sukladno pravomoćnim odlukama iz kolektivnog spora koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem: P-1401/12, Zakonu o zaštiti potrošača, Zakonu o obveznim odnosima i praksi Suda Europske unije, budući da tuženik nije informirao 1.-tužitelja o svim ekonomskim posljedicama i rizicima rasta tečaja CHF, te je kamatnu stopu mijenjao jednostrano bez ugovorenih egzaktnih parametara.
Tužitelji dalje od bitnoga navode da sklopljenim Aneksom uz Ugovor o kreditu od 17. veljače 2016. godine, kojim je provedena konverzija kredita, ništetne odredbe nisu konvalidirane, te da se potrošač ne može odreći zakonskih prava na punu restituciju ni u slučaju naknadne otplate kredita u cijelosti, te da potraživanje tužitelja nije u zastari jer je pokretanjem kolektivne tužbe došlo do prekida zastare, a zastarni rok za restitucijske zahtjeve počinje teći tek od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

Istim podneskom tužitelji su povukli zahtjev iz prvotno podnesene tužbe za utvrđenje ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu od 17. veljače 2016. godine, te su dodali novi tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. stavka 2. predmetnog ugovora o kreditu kojima je ugovoreno da se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade kredita u visini od 1,25 % iznosa kredita.
Tužitelji ističu da je tuženik u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru odredbom članka 5. stavka 2. za svoju korist ugovorio naknadu za obradu kredita u visini od 1,25 % iznosa kredita, koja se prije isplate kredita odbija od odobrenog iznosa, te navode da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i ništetna jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, da je protivna načelu savjesnosti i poštenja, te uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača tj. tužitelja.
Dodatno ističu da je 1.-tužitelj zasebno podmirio javnobilježničke i sudske troškove, pristojbe te ostale troškove vezane uz zaključenje predmetnog ugovora, dok je nejasno na koje se stvarno pružene usluge i nastale troškove odnosi naknada od 1,25 %, budući da tuženik nije ovlašten potrošaču zaračunavati trošak sastava tipskog ugovora niti računalnog izračuna kredita.
Tužitelji se dodatno polzi8vaju na praksu Suda Europske unije u presudama broj C-84/19 i C-224/19, u smislu da takva odredba stvara znatnu neravnotežu na štetu potrošača kada financijska institucija ne dokaže da naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, slijedom čega potražuju povrat zadržanog iznosa sa zakonskim zateznim kamatama od dana zadržanja tog iznosa od strane tuženika.

4. Tuženik se u svojem podnesku od 09. prosinca 2021. godine očitovao na podnesak tužitelja, te ističe da je sud sukladno članku 502.n stavku 1. Zakona o parničnom postupku vezan pravnim shvaćanjima izraženima u izreci i obrazloženju rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz oglednog postupka poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. godine.
Tuženik navodi da Aneks kojim je provedena konverzija kredita sklopljen na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15) te da predstavlja novu, valjanu i samostalnu pravnu osnovu s retroaktivnim učinkom, kojom su ništetne odredbe osnovnog ugovora nadomještene voljom stranaka i prisilnim zakonskim propisom, pri čemu pobude iz kojih su tužitelji sklopili Aneks ne utječu na njegovu valjanost u smislu članka 273. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima.
Tuženik ustaje u svojoj tvrdi da tužitelji nemaju pravni interes za vođenje ovog postupka jer ne dovode u pitanje zakonitost provedbe konverzije niti ispravnost izračuna, a sve i kada bi pravni interes postojao, njihov je zahtjev neosnovan jer su sva dotadašnja plaćanja dobila valjanu pravnu osnovu u Aneksu pa nema mjesta primjeni instituta stjecanja bez osnove, te ističe da se na konverziju provedenu po prisilnom zakonskom propisu ne primjenjuje Direktiva 93/13/EEZ, niti praksa Suda Europske unije u predmetima C-118/17 i C-452/18.

5. Međutim tuženik se u podnesku nije protivio povlačenju dijela tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu od 17. veljače 2016. godine, niti se o njemu očitovao u roku od 15 dana, a s obzirom na to tuženik sam navodi kako je podnesak tužitelja zaprimio 26. studenog 2021. smatra se da je pristao na djelomično povlačenje tužbe u smislu čl.193.st.2. ZPP-a.

Isto tako, tuženik se u podnesku nije protivio niti preinaci tužbe za utvrđenje ništetnosti čl. 5. st. 2. Ugovora, te zahtjeva z povratom novčanog iznosa naplaćenog po osnovi jednokratnih troškova obrade kredita od visini od 1,25 % od iznosa kredita.

6. Sud je stoga rješenjem od 26.09.2022. godine dopustio preinaku tužbe (stranica 714-716).

7. Sud je o istaknutom manifestacijskom zahtjevu tužitelja odlučio rješenjem od 01.12.2021. godine (stranica 586-590), te naložio tuženiku da dostavi tužiteljima zatraženu dokumentaciju radi postavljanja zahtjeva za isplatom, te je nakon dostavljanja tražene dokumentacije od strane tuženika, sud po prijedlogu tužitelja, a sukladno čl.325.a st.3. ZPP-a, posebnim rješenjem od 03.02.2023. godine (stranica 768-770) odredio provođenje financijskog vještačenja, a nakon provedenog financijskog vještačenja sud je posebnim rješenjem od 23.11.2023. godine (stranica 822-824) naložio tužiteljima da u ovoj pravnoj stvari postave određeni tužbeni zahtjev za isplatom.

8. Tužitelji su podneskom od 17.01.2024. godine (stranica 842-853) u cijelosti prihvatili nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Mirjane Šindić-Janko, od 10. listopada 2023. godine (stranica 799-816), te su postavili određeni tužbeni zahtjev za isplatom na način da 1.-tužitelj potražuje isplatu iznosa od 20.401,28 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, te isplatu iznosa od 1.815,64 EUR s osnove jednokratnih troškova obrade kredita sa zakonskim zateznim kamatama od 12. siječnja 2007. do isplate, te su od bitnoga ustrajali u svojim tvrdnjama da provedenom zakonskom konverzijom nije postignuta potpuna restitucija tužitelja kao potrošača, niti su konvalidirane ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu.

9. Tužitelji su nakon toga podneskom od 10. rujna 2026. godine (stranica 971-979) postavili konačni tužbeni zahtjev na način da u glavnom tužbenom zahtjevu zahtijevaju utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, utvrđenje ništetnosti odredbi Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17.02.2016. godine, isplatu iznosa od 20.401,28 eura s osnove preplaćenih anuiteta nakon prijeboja s neiskorištenim dijelom preplate iz konverzije sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate, te utvrđenje ništetnosti odredbe čl.5.st.2. ugovora o kreditu o jednokratnim troškovima obrade kredita od 1,25 % od iznosa kredita i isplatu iznosa od 1.815,64 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 12. siječnja 2007. do isplate.
Podredno, eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom po čl.188.st.2. ZPP-a zahtijevaju istovjetna deklaratorna utvrđenja o ništetnosti osnovnog ugovora i Aneksa, isplatu iznosa od 10.780,17 eura na ime zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne preplaćene iznose anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 12. lipnja 2019. do isplate,, te utvrđenje ništetnosti odredbe čl.5.st.2. o jednokratnim troškovima obrade kredita od 1,25 % od iznosa kredita i isplatu jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1.815,64 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 12. siječnja 2007. do isplate.

10. Sud je raspravnim rješenjem od 11. rujna 2026. (zapisnik o ročištu glavne rasprave na stranicama 982-983) dopustio preinaku tužbe u ovoj pravnoj stvari sukladno podnesku tužitelja od 10. rujna 2026. (stranice 971-979) obzirom da je prema ocjeni ovog suda preinaka svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama.

11. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid i odluke koje su donesene u sporu koji se vodio po kolektivnoj tužbi udruge "Potrošač" protiv 8 banaka, između ostalih i tuženika, a radi zaštite kolektivnim interesa potrošača i to u Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, Presudu i Rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-7129/13-4, od 13. lipnja 2014., Presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., a koje su sve javno objavljene, te iste zbog obimnosti i dostupnosti nije potrebno dostavljati u spis, te rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos-1/2019, od 04. ožujka 2020. godine, doneseno u oglednom postupku.

12. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08.01.2007. (stranica 11-14), sudske odluke (stranica 68-70, 115-218, 232-237), Članak „Stambeni krediti uz valutnu klauzulu EUR ili CHF?“, HYPO Times br. 7, VI/05 i „Kretanje tečaja CHF i EUR – uz koju valutu vezati kredit?“, HYPO Times br. 8, XII/05 (stranica 501-509), Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 01.01.2011. (stranica 510-513), Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 09.01.2013. (stranica 529-539), Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 01.01.2014. (stranica 540-549), Opći uvjeti za poslovanje s građanima od 15.05.1997. (stranica 522-527), Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17.02.2016. godine (stranica 604-610), Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Mirjane Šindić-Janko od 10.10.2023. (stranica 795-816), Očitovanje stalnog sudskog vještaka Mirjane Šindić-Janko od 05.03.2024. (stranica 858-859), Nalaz stalnog sudskog vještaka Nade Nenadić od 17. ožujka 2025. (stranica 892-904), te Dopuna nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Nade Nenadić od 14.11.2025. (stranica 937-949).

13. Sud je u dokaznom postupku saslušao kao svjedoka službenicu banke Snježanu Pištelek, te je saslušao 1.-tužitelja, dok 2.-tužitelj nije pristupio radi saslušanja, tako da taj dokaz nije izveden.

14. Provedeni dokazi ocijenjeni su u skladu s odredbom čl.8. ZPP-a, te je sud temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno utvrdio da je postavljeni glavni tužbeni zahtjev djelomično osnovan pod točkama I. i IV., a neosnovan pod točkama II. i III., dok je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev djelomično osnovan pod točkom III., dok sud nije odlučivao o točkama I. i IV. eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva jer su ti zahtjevi u cijelosti sadržajno istovjetni već usvojenim zahtjevima iz glavnog tužbenog zahtjeva.
15. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari po istaknutom glavnom tužbenom zahtjevu je deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti članka 2., članka 3., članka 4., i članka 6. Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, kojima je ugovorena redovna

kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika, i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te kondemnatorni zahtjev tužitelja na isplatu novčanog iznosa od 20.401,28 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17.02.2016. godine, deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe čl.5.st.2. Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, u dijelu kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u visini od 1,25 % od iznosa kredita, te kondemnatorni zahtjev za isplatom novčanog iznosa od 1.815,64 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 27. veljače 2006. godine do isplate, po osnovi naplaćenih troškova za obradu kredita.

16. Na pripremnom ročištu održanom 30.09.2024. godine među strankama je utvrđeno nespornim da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, na iznos od 240.000,00 CHF uz promjenjivu kamatnu stopu od 5,25 % godišnje, da je provedena konverzija kredita sklapanjem Aneksa od 17. veljače 2016. godine, te da je predmetni ugovor potrošački ugovor u kojem tužitelji imaju status potrošača.

17. Među strankama je sporno jesu li ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, o valutnoj klauzuli u CHF (članci 2. i 4.), promjenjivoj kamatnoj stopi (članci 3. i 6.), i jednokratnim troškovima obrade kredita u visini od 1,25 % (članak 5. stavak 2.), sporna je primjenjivost presuda iz kolektivnog spora u ovoj pravnoj stvari, sporno je da li je ništetan Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17.02.2016. godine, pripada li 1.-tužitelju nakon provedene konverzije pravo na novčanu restituciju preplaćenih iznosa anuiteta ili zateznih kamata do konverzije, te povrat jednokratnih troškova obrade kredita, kao i je li nastupila zastara utuženih novčanih tražbina.

18. Vezano uz postojanje odnosno pomanjkanje pravnog interesa tužitelja, kao procesne pretpostavke za podizanje tužbe protiv tuženika, sud nalazi kako je taj tuženikov prigovor neosnovan o čemu je odlučeno raspravnim rješenjem od 30.09.2024. godine (zapisnik o pripremnom ročištu na stranicama 863-866).

19. Vezano uz činjeničnu i pravnu osnovu tužbenog zahtjeva obzirom na zakonsku dopuštenost ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, čitanjem Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, utvrđeno je da je vjerovnik bila Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., pravni prednik tuženika, a što je sudu notorna činjenica, odnosno radi se o banci koja je u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. broj P-1401/12 bila petotuženik i za kojeg je presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-7129/13-4, od 13. lipnja 2014., te presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., pravomoćno utvrđeno da je u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u

ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije, kao trgovac, potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31.12.2008. i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika.

20. Čitanjem Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, sud utvrđuje kako je u čl.2. ugovora ugovoren iznos kredita od 240.000,00 švicarskih franaka (CHF) u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja, u čl.3. ugovora ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja u trenutku ugovaranja iznosi 5,25% godišnje, u čl.4. ugovora ugovoren način otplate kredita tj. anuitetna otplata u kunskoj protuvrijednosti uz valutnu klauzulu u švicarskim francima po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja, koji anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, te je u čl.6. ugovora ugovoreno je da se ugovorena kamatna stopa tijekom trajanja kredita može mijenjati sukladno Odlukom o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.

21. Isto tako iz pročitanog ugovora o kreditu utvrđeno je da je isti zaključen dana 08. siječnja 2007. godine odnosno upravo unutar razdoblja koje je obuhvaćeno kolektivnim sporom u odnosu na ovdje tuženika.

22. Obzirom da je među strankama nesporno da je predmetni ugovor potrošački ugovor u kojem tužitelji imaju status potrošača, sud je podvodeći Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12, od 04. srpnja 2013., utvrdio kako se u ovoj pravnoj stvari radi o situaciji koja je obuhvaćena navedenom pravomoćnom presudom.

23. Sud stoga smatra kako se tužitelji u tužbi osnovano mogu pozvati na presude donesene u kolektivnom sporu koji se vodio po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kod Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., a koja je u dijelu koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke i valutne klauzule u švicarskim francima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13.06.2013. i broj Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018.

24. Te su presude donesene na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 58/13 i 41/14), a temeljem odredbe čl.138.a istog zakona propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131.

stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

25. I po čl.118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/2014., 110/2015.), koji je na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

26. Isto tako i po čl.502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknade štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl.502.a st.1. ZPP-a za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, pri čemu će u takvom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

27. Obzirom da odluke donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača imaju direktni učinak i obvezuju sudove, te obzirom kako je sud utvrdio da je u ovoj pravnoj stvari sadržaj odredbi ugovora o kreditu, a koje se odnose na švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, te koje se odnose na kamatnu stopa promjenljivu u skladu s jednostranom odlukom tuženika, obuhvaćen ostvarenom kolektivnom zaštitom, sud na tu okolnost nije bio dužan provoditi nikakve dokaze.
U prilog takvog zaključaka naslovni sud prihvaća i poziva se na pravno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz presude broj Rev 3142/2018-2, od 19. ožujka 2019., prema kojemu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava (čl.502.a st.1., čl.502.b i čl.502.c ZPP-a), te da nema potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrsishodno neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa odredbama ZPP-a i ZZP-a.
Nadalje, u prilog tome ide i odluka Ustavnog suda broj U-III-2233/19 , od 10. lipnja 2020., kojom se dodatno potvrdio stav Vrhovnoga suda RH iz presude broj Rev 3142/2018-2, od 19. ožujka 2019. da nije potrebno provoditi dokazni postupak, nego se uvidom u konkretni ugovor s ništetnim ugovornim odredbama utvrđuje odnosi li se taj ugovor na utvrđenja iz kolektivne presude.
Stoga sud nije provodio dokazni postupak u pogledu utvrđivanja ništetnosti ugovornih odredbi koje se odnose na kamatnu stopu koja je promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, kao i u odnosu na ugovornu odredbu kojom je glavnica kredita vezana uz valutu švicarskog franka, slijedom čega sud smatra da su tužitelji dokazali osnovu svojeg potraživanja prema tuženiku.

28. Nadalje, ovaj prvostupanjski sud utvrđuje da je predmetni ugovor o kreditu predstavlja tip ugovora formuliranoga standardnog ugovora koji je unaprijed sastavljen od stane tuženika, kao trgovaca, i o čijim odredbama nije pojedinačno pregovaralo.

29. Na takav zaključak upućuje vizualni pregled predmetnog ugovora o kreditu odnosno da se radi o tipu standardnog unaprijed sastavljenog ugovora od strane tuženika, kao kreditora, upućuje to što je na dnu svake stranice predmetnog ugovora istaknut naziv tvrtke tuženika i broj ugovora (tada još Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.), što sve upućuje na zaključak da je ugovor unaprijed sastavljen od strane tuženika i zatim ispisan na poslovnom papiru tuženika.

30. Iz iskaza 1.-tužitelja Drage Tokića proizlazi da je 2007. godine kod tuženika podigao stambeni kredit radi dovršetka obiteljske kuće za stanovanje u Murinama u kojoj živi sa suprugom, djecom i roditeljima te djelomičnog refinanciranja ranijeg kredita u EUR, pri čemu mu je službenica banke u poslovnici navela da može dobiti isključivo kredit vezan uz valutnu klauzulu u CHF te mu druge kreditne ponude nisu predstavljene, te je naveo je da je ugovor o kreditu bio unaprijed sastavljen kada mu je uručen, te da nije sudjelovao u njegovu sastavljanju niti je mogao tražiti izmjenu ugovornih odredbi, te mu u banci ništa nije rečeno o uvjetima pod kojima će se mijenjati kamatna stopa, niti o rizicima vezivanja glavnice uz valutnu klauzulu u CHF.

31. Svjedokinja Snježana Pištelek, bivša djelatnica tuženika koja je 2007. godine, kao financijski savjetnik za građanstvo u poslovnici u Umagu, obrađivala predmetni kreditni zahtjev, u svojem je iskazu u bitnome potvrdila navode 1.-tužitelja, te iskazala je da su se ugovori o kreditu sastavljali kao tipski ugovori od strane pravne službe tuženika u Poreču, u kojima su se mijenjale samo osnovne stavke (ime i prezime klijenta, kamatna stopa, namjena, instrument osiguranja), dok klijenti nisu sudjelovali u njihovu sastavljanju niti su mogli pregovarati ili tražiti izmjenu osnovnog ugovora glede visine kamatne stope, te je dodano uz kamatnu stopu navela je da je klijentima odgovarala kako se promjenjiva kamatna stopa mijenja po odluci banke, dok je vezano uz valutnu klauzulu u CHF navela da nije bilo riječi niti spominjanja nikakvih rizika, već je samo objašnjavala da je tečaj promjenjiva kategorija i da anuitet ovisi o tečaju na dan dospijeća.

32. Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazima 1.-tužitelja Drage Tokića i svjedokinje Snježane Pištelek jer su njihovi iskazi međusobno suglasni, životni, uvjerljivi i u potpunosti potkrijepljeni priloženim ispravama u spisu.
Iz njihovih suglasnih iskaza nedvojbeno je utvrđeno da je Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, bio unaprijed formulirani tipski ugovor tuženika, da se o odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tužiteljima prije i u vrijeme sklapanja ugovora nisu pružene sve relevantne informacije o ekonomskim posljedicama i rizicima promjene tečaja CHF-a i kamatne stope.

33. Nadalje, uvidom i čitanjem brošura tuženika „Stambeni krediti uz valutnu klauzulu EUR ili CHF?“, HYPO Times br. 7, VI/05 i „Kretanje tečaja CHF i EUR – uz koju valutu vezati kredit?“, HYPO Times br. 8, XII/05 (stranica 501-509), proizlazi da je

tuženik još tijekom 2005. godine imao saznanja da tečaj švicarskog franka jača u odnosu na valutu euro, a time i na kunu (obzirom da se vrijednost kune formira prema vrijednosti eura), te da to dugoročno znači i veći iznos u kunama koji je potrebno izdvojiti za kredite vezane uz valutu švicarskog franka, te kako za korisnika kredita postoji rizik jer zbog promjene visine tečaja može doći do promjene u visini anuiteta kojeg mora platiti, pa stoga korisnik kredita je taj koji mora donijeti odluku o tome da li je rizik rasta tečaja švicarskog franka veći od pogodnosti niže kamatne stope u odnosu na isti rizik koji preuzima vezanjem kredita za valutu euro, slijedom čega sud zaključuje kako je tuženik, kao banka, već 2005. godine imao takvih saznanja, pa je unatoč tome i dalje nudio kredite vezane uz valutu švicarskog franka i to na akcijskoj ponudi, te ista saznanja nije proslijedio klijentima, pa tako niti tužitelju, putem svojih službenika u poslovnicama

34. Iz pročitanih Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 01.01.2011. (stranica 510-513), Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 09.01.2013. (stranica 529-539), te Metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s potrošačima od 01.01.2014. (stranica 540-549), utvrđeno je da je tuženik tek 01.01.2011. godine prvi puta naveo vrste parametara koje se koriste za izračun kamatne stope, dok je predmetni ugovor s tužiteljima zaključen ranije tj. 2007. godine, kada tuženik nije imao definirane parametre koji utječu na promjenu kamatne stope, tako da sud i tu dokaznu ispravu ocjenjuje nevažnim dokaznim sredstvom jer se iz iste ne mogu utvrditi nikakve bitne okolnosti koje se odnose na informiranost tužitelja prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

35. Uvidom i čitanjem Općih uvjeta za poslovanje s građanima od 15.05.1997. (stranica 522-527) utvrđeno je da se u istim uvjetima uopće na navode nikakve informacije vezane uz kamatne stope.

36. Prema ocjeni ovog prvostupanjskog suda nepostojanje propisa koji nalažu bankama, tako i tuženiku, da u ugovoru o kreditu precizno utvrde uvjete promjenjivosti kamatne stope u razdoblju otplate, ne daje tuženiku ovlaštenje da kamatnu stopu mijenja po svojem nahođenju, čime nedvojbeno jednostrano mijenja i visinu obveze tužitelja, te je upravo u takvoj situaciji tuženik trebao primijeniti načelo savjesnosti i poštenja između ugovornih strana, kao korektiv nepostojanju zakonskih propisa kojima bi se odredili egzaktni parametri za promjenu visine kamatne stope.

37. Nadalje, okolnost što se tuženik u predmetom ugovoru o kreditu poziva na svoje interne akte, kao što su Opći poslovni uvjeti, Odluka o naknadama, Odluka o kamatnim stopama, te drugi opći akti tuženika (članak 21. stavak 3. ugovora), ne utječe na zaključak ovog suda da se o ugovoru odnosno o njegovim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, budući da je notorno da se o općim uvjetima, bez obzira kako se zvali, niti ne može pojedinačno pregovarati, nego iste donosi tuženik i primjenjuje kao sastavni dio ugovora.

38. Isto tako, po ocjeni ovog prvostupanjskog suda, potpuno je irelevantna za ovu pravnu stvar tuženikova tvrdnja kako je promjenu visine kamatne stope vršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima, a to iz razloga jer je predmet ove

pravne stvari ugovaranje promjenjive kamatne stope isključivo temeljem odluka tuženika bez unaprijed, za obje stranke, jasno ugovorenih parametara koji će se primjenjivati kod izmjene kamatnih stopa, a što je bio i predmet u kolektivnom sporu, a nije predmet bilo pitanje da li je promjena kamatne stope vršena sukladno pozitivnim zakonskim propisima, ili nije.

39. Sukladno čl.219.st.1. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.
Nadalje, sukladno čl.221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.
To konkretno znači da pravila o teretu dokazivanja obvezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava, a u konkretnom slučaju je to tuženik na kojemu je teret dokaza po članku 81. stavku 4. ZZP/03, koji nije dokazao da bi se o predmetnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a radi se o tipu standardnog unaprijed sastavljenog ugovora od strane tuženika tj. trgovaca.

40. Stoga ovaj sud, temeljem prethodnih utvrđenja, smatra kako su tužitelji dokazali činjeničnu i pravnu osnovu tužbe odnosno da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu sa jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, pozivanjem na odluke koje su donesene u sporu koji se vodio po kolektivnoj tužbi udruge "Potrošač" protiv 8 banaka, između ostalih i tuženika, a radi zaštite kolektivnim interesa potrošača i to u Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, Presudu i Rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-7129/13-4, od 13. lipnja 2014., Presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018. godine.

41. Sud stoga nalazi kako je glavni deklaratorni tužbeni zahtjev iz točke I tužbe osnovan, te isti u cijelosti prihvaća i temeljem čl.81. i čl.87. ZZP/03 u svezi s čl.324.st.1. ZOO-a utvrđuje kako je Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 08. siječnja 2007. godine, djelomično ništetan i to u dijelu ugovornih odredbi kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika, i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, uslijed čega je odlučeno kao pod tokom I izreke ove presude.

42. Vezano uz sporno pitanje ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17. veljače 2016., ovaj se sud u cijelosti priklanja pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u rješenju iz oglednog postupka poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. godine (kojim je sud vezan temeljem članka 502.n stavka 1. ZPP-a), u kojem je odgovoreno da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15) ima pravne

učinke i valjan je i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

43. Zakonska konverzija provedena je po posebnom zakonskom režimu čija je svrha bila dovođenje potrošača u položaj u kojem bi bio da je od početka koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu su tužitelji na sklapanje Aneksa dali pristanak.

44. Stoga ovaj sud odbija kao neosnovanu tvrdnju tužitelja da predmetni Aneks uz Ugovor o kreditu prati pravnu sudbinu ništetnih odredbi osnovnog ugovora, kao i tvrdnju da bi odredbe tog dodatka o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli bile nepoštene i ništetne odredbe o predmetu i cijeni zbog kojih bi bio ništetan cijeli Aneks (budući da odražavaju prisilne odredbe ZID ZPK-a – op. suda).

45. Isto tako, manje računsko odstupanje u izračunu preplate na dan konverzije 30. rujna 2015. godine na koje ukazuju tužitelji u iznosu razlike od 72,22 eura (između iznosa od 8.159,00 eura utvrđenog vještačenjem i iznosa od 8.086,78 eura priznatog po tuženiku – op. suda) ne dovodi do ništetnosti cjelokupnog Aneksa kao pravnog posla u smislu članka 322. Zakona o obveznim odnosima, te je sud temeljem čl.19.b Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022, 156/2023) odbio kao neosnovan glavni deklaratorni tužbeni zahtjev iz točke II tužbe za utvrđenje ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17. veljače 2016., uslijed čega je odlučeno kao pod točkom II izreke ove presude.

46. Obzirom da je među parničnim strankama nesporna činjenica da je provedena konverzija sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17. veljače 2016., postavlja se kao sporno je da li 1.-tužitelj, kao korisnik kredita koji je konvertirao kredit, ima pravo na obeštećenje isticanjem kondemnatornog tužbenog zahtjeva u ovoj pravnoj stvari isplatom novčanog iznosa od 20.401,28 eura s osnove razlike između uplaćenih anuiteta do 30. rujna 2015. godine i iznosa koje bi plaćao po početnom tečaju CHF i početnoj kamatnoj stopi, umanjeno za dio priznate preplate nakon zatvaranja razlike konvertirane glavnice.

47. Radi utvrđivanja visine preplaćenih iznosa po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, te provjere pravilnosti provedene konverzije prema Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/15 – dalje: ZIDZPK) te izračuna zakonskih zateznih kamata, pročitani su Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Mirjane Šindić-Janko od 10.10.2023. (stranica 795-816), Očitovanje stalnog sudskog vještaka Mirjane Šindić-Janko od 05.03.2024. (stranica 858-859), te Nalaz stalnog sudskog vještaka Nade Nenadić od 17. ožujka 2025. (stranica 892-904), kao i Dopuna nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Nade Nenadić od 14.11.2025. (stranica 937-949).

48. Stalna sudska vještakinja Mirjana Šindić-Janko u svojem nalazu je utvrdila da pozitivna razlika preplaćenih anuiteta do provedbe konverzije 30. rujna 2015. iznosi 21.995,23 EUR / 165.723,05 kuna, a razlika u nedospjeloj glavnici po Aneksu na taj dan 6.492,83 EUR / 129.862,22 EUR, dok prema početnom otplatnom planu

iznosi 123.369,39 EUR, te da je preplata koju je tuženik priznao 1.-tužitleju u Aneksu u iznosu od 8.086,78 EUR / 61.773,55 kuna iskorištena za otplatu budućih anuiteta do visine od 50 % anuiteta tj. umanjenje iznosa anuiteta za 50% sve do iskorištenja preplate (sukladno čl.19.c st.1. toč.5. alineja 1 ZIDZPK – op. suda), te da provedenom konverzijom nije izvršena potpuna ekonomska restitucija u odnosu na početni otplatni plan jer je 1.-tužitelju nakon konverzije ostala veća glavnica za 6.492,83 EUR (129.862,22 - 123.369,39 = 6.492,83), a priznata preplata od 8.086,78 EUR pokrila je tek manji dio ukupnog utvrđenih tečajnih i kamatnih razlika od 21.995,23 EUR.

49. Stalna sudska vještakinja Nada Nenadić u svojem nalazu je utvrdila da stvarna preplata po konverziji iznosi 8.159,00 EUR umjesto 8.086,78 EUR, pri čemu razlika od 72,22 EUR predstavlja razliku između obračuna početne kamate na dan 31. siječnja 2007. koja je u simuliranom otplatnom planu za kredit u EUR iskazana u iznosu od 477,87 EUR, dok je u tuženikovom popisu uplata iznosila 405,65 EUR (477,87 - 405,65 = 72,22), slijedom čega sud zaključuje da konverzija nije u cijelosti provedena sukladno čl.19.c ZIDZPK-a, međutim navedena razlika od 72,22 EUR u odnosu na početni tečaj i početnu kamatnu stopu iz osnovnog ugovora predstavlja zanemarivu računske razlike u obračunu konverzije, te ne dovodi u pitanje zakonitost provedene konverzije, niti do ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17. veljače 2016., kojim je provedena konverzija.

50. Nadalje, vještakinja Nada Nenadić također je utvrdila da početni anuitet kredita u CHF iskazan u kunama iznosi 6.043,32 kuna, dok je početni anuitet simuliranog kredita s valutnom klauzulom u EUR iznosio 6.615,82 kuna što prema utvrđenju vještakinje predstavlja povećanje od 9,5%, te da je i početna kamatna stopa konvertiranog kredita u EUR bila za 16% veća od početne kamatne stope kredita u CHF, te kako je u otplatnom planu kredita s valutnom klauzulom u EUR kamatna stopa od 6,60% primijenjena je na 84,69% anuiteta, vještakinja zaključuje da provedenom konverzijom 1.-tužitelj nije namiren u cijelosti niti izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR.

51. Budući da su prema vještačkom nalazu krediti s valutnom klauzulom u EUR u razdoblju od 2007.–2015. imali znatno više kamatne stope od početnih kamatnih stopa na CHF kredite (kamatna stopa za kredite vezane uz EUR iznosila je od 6,10 do 6,60% odnosno bila je viša od početne kamatne stope za kredite vezane uz CHF – str. 4. nalaza i mišljenja), primjena čl.19.c ZIDZPK-a dovela je do toga da simulirani anuiteti u EUR budu viši od početnih anuiteta u CHF.

52. Nadalje, u dopuni financijsko-knjigovodstvenog vještačenja vještakinja Nada Nenadić je po prijedlogu tužitelja utvrdila je obračun zakonskih zateznih kamata za svaki više uplaćeni iznos zbog promjene kamatne stope iznad početno ugovorene i promjene tečaja iznad početnog tečaja na dan isplate kredita od dana svake pojedine uplate do dana izračuna konverzije 30. rujna 2015. u ukupnom iznosu od 10.780,17 EUR.

53. Sud je u cijelosti prihvatio nalaze i mišljenja obiju stalnih sudskih vještakinja, Mirjane Šindić-Janko i Nade Nenadić, kao stručne, objektivne, jasne i izrađene sukladno pravilima financijsko-knjigovodstvene struke, dok je tuženikove prigovore

na nalaz i mišljenje sud ocijenio kao neosnovane i istaknutim prigovorima nisu dovedeni u pitanje izračuni vještaka.

54. Člankom 19.b ZIDZPK-a propisano je da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

55. Premda je iz provedenih vještačenja utvrđeno kako 1.-tužitelj konverzijom nije ostvario potpunu matematičku restituciju u odnosu na početni otplatni plan osnovnog ugovora, sud smatra kako nije osnovan glavni tužbeni zahtjev 1.-tužitelja kojim potražuje isplatu iznosa od 20.401,28 EUR s osnove razlike između uplaćenih anuiteta do 30. rujna 2015. godine i iznosa koje bi plaćao po početnom tečaju CHF i početnoj kamatnoj stopi umanjeno za dio priznate preplate iz konverzije,

56. To iz razloga jer citiranom zakonskom odredbom čl.19.b ZIDZPK-a korisnici kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF stavljeni su u položaj korisnika kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno istom zakonskom odredbom potrošača se ne vraća u stanje u kojem bi bio da ništetnih odredbi nije bilo tj. na početni tečaj CHF i početnu nižu CHF kamatnu stopu, već znači da potrošač zamjenjuje jednu vrstu kredita drugom odnosno CHF kredit za EUR kredit, pri čemu se primjenjuju kamatne stope za EUR kredite koje su više od kamatnih stopa za CHF kredite.

57. Prošireno vijeće VSRH je u svibnju 2026. godine, većinom glasova, zauzelo pravno shvaćanje izraženo u odluci broj: Rev-457/2025-21, od 27. svibnja 2026., prema kojem sklapanjem dodatka (aneksa) ugovoru o kreditu i provedbom konverzije kredita iz CHF u EUR na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/15 – dalje: ZIDZPK) potrošač gubi pravo na povrat preplaćenih iznosa glavnice i redovnih kamata po osnovi ništetnih odredbi iz osnovnog ugovora, budući da su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje i preoblikovanje obveza iz valjanog Aneksa, a ZIDZPK kao posebni propis (lex specialis) derogira opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove.
Istodobno, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, potrošaču i nakon provedene konverzije ostaje pravo na isplatu zakonskih zateznih kamata obračunatih na svaki pojedinačno preplaćeni iznos od dana svake pojedine uplate do dana konverzije 30. rujna 2015.

58. Točno je da prvostupanjski sud formalno nije vezan odlukom proširenog vijeća Vrhovnog suda RH iz 2026. godine broj: Rev-457/2025, međutim ovaj prvostupanjski sud snagom autoriteta prihvaća navedenu odluku proširenog vijeća.

59. Unatoč tome što provedenom konverzijom metodologijom iz članaka 19.b i 19.c ZIDZPK-a nije postignuta potpuna tj. matematička restitucija u odnosu na početne uvjete CHF kredita sud ocjenjuje da 1.-tužitelju ne pripada pravo na isplatu iznosa novčanog iznosa od 20.401,28 EUR s osnove razlike između uplaćenih anuiteta do 30. rujna 2015. godine i iznosa koje bi plaćao po početnom tečaju CHF i početnoj kamatnoj stopi umanjeno za dio priznate preplate iz konverzije, već bi mu pripadalo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose od dana svake pojedine uplate do dana provedene konverzije, a koje prema utvrđenju vještaka iznose 10.780,17 EUR,

60. Zbog toga 1.-tužitelj, kao potrošač koji je sklopio aneks o konverziji, nema pravo na povrat glavnice preplata niti na isplatu razlike konvertirane glavnice s početnim tečajem i početnom kamatnom stopom, jer bi se dosuđivanjem tih iznosa doveo u povoljniji položaj od korisnika kredita u EUR, protivno cilju i svrsi zakonske konverzije iz članka 19.b ZID ZPK-a, te je sud temeljem čl.19.b Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022, 156/2023 – dalje: ZPK) odbio kao neosnovan glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev iz točke III. tužbe za isplatu preplaćenih iznosa od 20.401,28 eura, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom II izreke ove presude.

61. Budući da je glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev iz točke III. tužbe, za isplatu preplaćenih iznosa od 20.401,28 eura, odbijen kao neosnovan, ispunile su se procesne pretpostavke iz članka 188. stavka 2. ZPP-a za odlučivanje o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu iz točke III., kojim 1.-tužitelj potražuje isplatu iznosa od 10.780,17 eura po osnovi zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne iznose preplaćenih anuiteta od dana svake pojedine uplate do dana konverzije 30. rujna 2015. godine, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od podnošenja tužbe 12. lipnja 2019. godine pa do isplate.

62. Kao što je već navedeno pod točkom 57. ovog obrazloženja prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., iako potrošač nakon provedene konverzije nema pravo na isplatu glavnice preplaćenih iznosa, njemu i nadalje pripada pravo na zakonske zatezne kamate na sve preplaćene iznose anuiteta koje je tuženik stekao bez pravne osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, i to za razdoblje od dana svake pojedine uplate pa do dana provedene konverzije 30. rujna 2015. godine.

63. Visina zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne preplaćene iznose anuiteta za razdoblje od dana svake pojedine uplate do 30. rujna 2015. godine u iznosu od 10.780,17 eura utvrđena je dopunom financijsko-knjigovodstvenog vještačenja od strane stalne sudske vještakinje Nada Nenadić od 14.11.2025. godine (stranica (stranica 937-949), koje je sud u cijelosti prihvatio kao stručnog, objektivnog i izrađenog u skladu s pravilima struke.

64. Konverzija CHF kredita u EUR kredite provedena je na temelju prisilnih odredaba hrvatskog zakona tj. ZID ZPK koje su bankama nametnule obvezu ponude izmjene ugovora pod točno propisanim uvjetima, te se smatra se da je nacionalni zakonodavac time već uspostavio ravnotežu između prava i obveza ugovornih

strana, međutim konverzijom je potrošaču priznata samo nominalna vrijednost preplate bez uračunavanja zateznih kamata za razdoblje u kojem je tuženik neosnovano raspolagao novčanim sredstvima potrošača odnosno zbog raspolaganja novčanim sredstvima prije same konverzije, tako da potrošaču pripada pravo samo na zatezne kamate prema nacionalnim propisima o obveznim odnosima, te je sud temeljem čl.19.a do čl.19.e ZPK usvojio kao osnovan eventualno kumulirani tužbeni zahtjev iz točke III. tužbe za isplatu obračunatih zateznih kamata od iznosu od 10.780,17 eura, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom III izreke ove presude.

65. Vezano uz tijek zatezne kamate na novčani iznos od 10.780,17 eura koje 1.-tužitelj potražuje od dana 12.06.2019. godine, kao dana podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari, sud smatra da se navedeni zahtjev za isplatu navedeno novčanog iznosa temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi kao i prvobitna tužba odnosno eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za isplatu zateznih kamata do konverzije sadržajno se već nalazio unutar prvobitnog zahtjeva iz 2019. godine jer je 1.-tužitelj već tada tražio i preplatu i kamate, stoga sud ocjenjuje osnovanim zatraženi tijek zateznih kamata 1.-tužitelju od dana podnošenja prvobitne tužbe 12.06.2019. godine do isplate, uslijed čega je temeljem čl.29.st.1. i st.2. ZOO-a odlučeno kao pod točkom III izreke ove presude

66. Nadalje, osnovan je i dio glavnog tužbenog zahtjeva tužitelja iz točke IV. tužbe za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007 od 08. siječnja 2007. godine, kojom je ugovoreno da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita, kao i zahtjev 1.-tužitelja za isplatu po toj osnovi zadržanog iznosa od 1.815,64 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 12. siječnja 2007. godine do isplate.

67. Tužitelji svoj zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu, koja glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.", kao i zahtjev za isplatu zadržanog iznosa po toj osnovi, temelje na tvrdnji da se radi o potrošačkom ugovoru koji je unaprijed sastavio i formulirao tuženik, da se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te da ista, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te da su zasebno podmirili javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe te ostale troškove vezane uz zaključenje ugovora, tako da iz predmetnog ugovora o kreditu uopće nije jasno na koje se to stvarno pružene usluge i nastale troškove tuženika odnosi naplaćena naknada od 1,25 % iznosa kredita.

68. Obzirom da je među strankama nesporno da je predmetni ugovor potrošački ugovor u kojem tužitelji imaju status potrošača, te da je tijekom dokaznog postupka, a posebno iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu, te iskaza 1.-tužitelja i svjedokinje Snježane Pištelek, proizlazi da se o navedenoj ugovornoj odredbi članka 5. stavka 2. nije pojedinačno pregovaralo u smislu članka 81. stavka 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja i isplate predmetnog ugovora o kreditu, te da predmetni ugovor predstavlja unaprijed formulirani tipski ugovor koji je sastavio tuženik, kao trgovac, ovaj prvostupanjski sud je na spornu ugovornu

odredbu sagledao kroz čl.82. navedenog zakona u kojoj se taksativno navode ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. istog zakona, mogle smatrati nepoštenima, pa između ostalog navodi i odredbu kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom i njezinim konkretnim ekonomskim dosegom.

69. Poštenost navedene ugovorne odredbe kojom su ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita sud je ocijenio po odredbama ZZP/03, koji je u svojoj glavi VIII. regulirao "Potrošački zajam", te je u članku 61. stavku 1. propisao da ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je potrošač dužan platiti za odobreni zajam, dok je u stavku 2. alineji 2. istog članka propisao da ukupni troškovi zajma ne obuhvaćaju troškove transfera novca na račun potrošača, a pod koju zakonsku odredbu se može podvesti plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, slijedom čega nije osnovana tuženikova tvrdnja da u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za ugovaranje predmetne naknade.

70. U smislu članka 84. ZZP/03 propisano je kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

71. Obzirom na datum sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007, od 08. siječnja 2007. godine, na obvezni odnos između parničnih stranaka primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023, 69/2026 – dalje: ZOO).

72. Pojam ugovora o kreditu sadržan je u članku 1021. ZOO-a koji propisuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

73. Iz tako zakonski utvrđenog pojma ugovora o kreditu sud utvrđuje kako je "predmet" ugovora o kreditu iznos novčanih sredstava koji banka stavlja na raspolaganje korisniku kredita, dok je "cijena" iznos ugovorene redovne kamate, odnosno to dvoje predstavlja bit ugovora o kreditu. Takav zaključak sud temelji i na utvrđenjima Suda Europske unije izraženima u presudama donesenima u predmetu C-26/13 (Kásler i Káslerné Rábai) te u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 (Caixabank), prema kojima se izraz "glavni predmet ugovora" u smislu članka 4. stavka 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima odnosi na odredbu ugovora o kreditu koja predstavlja bitnu činidbu tog ugovora koja ga kao takva bitno određuje, dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

74. I prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odlukama poslovni broj Rev-1214/2024-2 i Rev-1056/2024-2 od 30. listopada 2024. te Rev-634/2024-2, od 28. svibnja 2025., odredba o jednokratnoj naknadi za

obradu kredita ne predstavlja glavni predmet ugovora u smislu članka 84. ZZP/03, zbog čega podliježe testu poštenosti iz čl. 81.ZZP/03 čak i ako je gramatički jasna i lako uočljiva.

75. Obzirom da iz zakonski utvrđenog pojma ugovora o kreditu proizlazi zaključak kako zaračunavanje jednokratnih troškova obrade kredita ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno ne predstavlja "glavni predmet ugovora" kod ugovora o kreditu, sud smatra da je posljedično tome dopušteno ocjenjivati poštenost ugovorne odredbe članka 5. stavka 2. predmetnog ugovora o kreditu.

76. Člankom 83. ZZP/03 propisano je da će se prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

77. Čitanjem predmetnog ugovora o kreditu sud utvrđuje kako je sporna odredba kojom su ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita sadržana u članku 5. stavku 2. Ugovora te da je ista formalno lako uočljiva jer je pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe te je odvojena od ostalih odredbi ugovora. Nadalje, sud smatra kako je sporna odredba gramatički jasna jer iz teksta iste odredbe proizlazi da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita.

78. Međutim, sud nalazi kako sporna odredba iz članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu nije bila lako razumljiva tužiteljima kao potrošačima, a to iz razloga što je visina troškova obrade kredita naznačena isključivo u postotku od 1,25 % od iznosa kredita, dok u ugovoru nisu objašnjeni niti specificirani razlozi niti kriteriji izračuna te naknade, tako da tužiteljima nije bilo poznato koje točno troškove i usluge banke moraju platiti prije nego što im kredit bude isplaćen.

79. Iznesenu ocjenu sud temelji na presudi Suda Europske unije broj C-26/13, prema kojoj se članak 4. stavak 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču treba biti ne samo gramatički razumljiva, već i funkcionalno, tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice svoje odluke, kao i na presudama Suda Europske unije u predmetima C-186/16 (Andriciuc) i C-125/18 (Gómez del Moral Guasch) te spojenim predmetima C-84/19, C-222/19 i C-252/19 (Profi Credit Polska) i C-224/19 i C-259/19 (Caixabank). Prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije u navedenim predmetima, ugovorna odredba ugovora o kreditu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za obradu ili otvaranje kredita stvara na štetu potrošača znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kada financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i stvarno nastalim troškovima.

80. U provedenom postupku tuženik nije dokazao koji je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojega je bilo nužno ugovoriti plaćanje spornih troškova obrade i zašto visina te naknade ovisi o iznosu odobrenog kredita upravo u postotku od 1,25 %, koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa

naknade, te koje su to posebne usluge koje banka pruža korisniku kredita izvan redovnog poslovanja odobravanja kredita, tim više što su tužitelji zasebno platili javnobilježničke i sudske troškove te pristojbe. Tuženik je sebi ostavio slobodu jednostranog određivanja visine naknade u postotku od glavnice, bez pojedinačnog pregovaranja, čime je suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a uzrokovana znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

81. Time što je odredba o jednokratnim troškovima obrade kredita unaprijed formulirana od strane tuženika u tipskom ugovoru, što na njezin sadržaj tužitelji nisu imali mogućnost utjecaja, te što je tako ugovorena odredba izravno utjecala na isplatu kredita na način da je ugovorena isplata jednog iznosa kredita u kunskoj protuvrijednosti od 240.000,00 CHF, a zapravo je isplaćen umanjeni iznos za 1,25% od ugovoreno iznosa kredita, dok su tužitelji ostali u obvezi vraćati puni ugovoreni iznos glavnice s kamatama, odredba članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu uzrokovala je očitu i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

82. Nakon provedenog testa poštenosti, sud zaključuje kako se ugovorna odredba članka 5. stavka 2. predmetnog ugovora o kreditu podvodi pod pojam nepoštene ugovorne odredbe iz članka 81. ZZP/03, koji propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (stavak 1.), pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Sukladno članku 81. stavku 4. ZZP/03, teret dokazivanja da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo leži na trgovcu, a tuženik tijekom postupka nije dokazao da se o spornoj odredbi članka 5. stavka 2. ugovora pojedinačno pregovaralo.

83. Člankom 87. stavkom 1. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (ništetna), a stavkom 2. istoga članka propisano je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Isto proizlazi i iz odredbe članka 322. stavka 1. ZOO-a te članka 324. stavka 1. ZOO-a. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da je odredba članka 5. stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna u cijelosti, dok sam ugovor o kreditu može opstati i bez te ništetne odredbe.

84. Nadalje, uvidom u nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo Mirjane Šindić-Janko od 10.10.2023. godine (list 795–816 spisa), kojemu je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je izrađen stručno, objektivno i sukladno pravilima struke, sud je utvrdio da je tuženik prilikom isplate kredita dana 12.01.2007. godine od odobrenog iznosa kredita od 240.000,00 CHF odbio i za sebe zadržao iznos od 3.000,00 CHF / 13.680,00 HRK s osnova jednokratnih troškova obrade kredita u visini od 1,25 % iznosa kredita (stranica 757), odnosno 1.815,64 EUR preračunato po fiksnom tečaju konverzije.

85. Budući da je odredba članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu utvrđena ništetnom, to je tuženik zadržavanjem iznosa od 3.000,00 CHF / 13.680,00 HRK, odnosno 1.815,64 EUR na dan 12.01.2007. godine navedeni novčani iznos stekao bez pravne osnove u smislu članka 1111. stavka 1. ZOO-a. Temeljem članka 323. stavka 1. i članka 1115. ZOO-a, tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan je tužitelju vratiti ono što je stekao bez osnove, odnosno isplatiti iznos od 1.815,64 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama u smislu članka 29. stavka 1. i 2. ZOO-a koje na taj iznos teku od dana kada je navedeni iznos zadržan (od dana isplate kredita 12.01.2007. godine) pa sve do konačne isplate, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom I izreke ove presude.

86. Nadalje, odlučujući o istaknutom tuženikovom prigovoru zastare 1.-tužiteljevog potraživanja sud nalazi kako isti prigovor nije osnovan.
Kao što je već navedeno obzirom na datum sklapanja predmetnog Ugovora o broj: 356-02/2007, od 08. siječnja 2007. godine, na obvezni odnos između parničnih stranaka primjenjuju se odredbe ZOO/05., temeljem čl.1163.st.1. u svezi s čl.1165. istog zakona.
Kod ništetnih pravnih poslova pravo potraživanja danog temeljem takvog ugovora vrši se po pravilima za stjecanje bez osnove, a rok zastare u tom slučaju se primjenjuje prema čl.225. ZOO/05, odnosno primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina.

87. U pogledu računanja zastarnog roka naslovni sud se poziva na pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.".
Sud se u cijelosti priklanja pravnom stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci Rev 2245/17-2., od 20. ožujka 2018. godine da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl.241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.
Sud se u cijelosti priklanja i objedinjenome pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF broj: Su-IV-33/2022-2, od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. 5. Zaključak iz točke 4. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (krediti u CHF odnosno krediti u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka.“.

Stoga ovaj sud utvrđuje da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj pravnoj stvari došlo do prekida zastare u smislu čl.241. ZOO/05, te da je zastara po ovom individualnom restitucijskom zahtjevu tužitelja počela teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012., zastara za svaki individualni restitucijski zahtjev počinje teći ispočetka, a vrijeme prije prekida ne uračunava se u tijek zastare.
Tužba za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012 podnesena je 04.04.2012., a drugostupanjska presuda kojom je odlučeno u dijelu ništetnosti odredbi o promjenjivim kamatnim stopama jednostranom odlukom banke donesena je dana 13. lipnja 2014. (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br.: Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014., pravomoćna 13.06.2014.), dok je drugostupanjska presuda u dijelu kojom je odlučeno o ništetnosti valutne klauzule u švicarskim francima donesena dana 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br.: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., pravomoćna 14.06.2018.).
Tužitelji već u prvobitnoj tužbi od 12.06.2019. godine zahtijevali isplatu cjelokupne preplate uvećane za pripadajuće zakonske zatezne kamate od dana svake uplate do isplate, stoga je zahtjev za isplatu kamata obračunatih do dana konverzije bio je sadržajno obuhvaćen već prvobitnim tužbenim zahtjevom, pa se podnesak od 10.09.2026. godine ne smatra isticanjem nove, samostalne tražbine u smislu članka 191. stavka 3. ZPP-a.
Budući da je uvidom u otisnuti štambilj utvrđeno da su tužitelji tužbu podnijeli dana 12.06.2019. godine (preporučenom pošiljkom), što je unutar roka od 5 godina od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te budući da početak tijeka zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetnosti ugovora nije vezan uz trenutak podnošenje tužbe sudu za utvrđenje ništetnim ugovora, već uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, sud utvrđuje da zastara 1.-tužiteljevog potraživanja nije nastupila, te je posljedično tome tuženikov prigovor zastare neosnovan.

88. Isto tako, i u pogledu računanja zastarnog roka za povrat naknade za obradu kredita 1.815,64 eura ovaj prvostupanjski sud se poziva na pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. kako je to navedeno pod točkom 87. ovog obrazloženja.

89. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 12.06.2019., te kako je tek ovom presudom, koja još nije pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe čl.5.st.2. Ugovora o kreditu broj: 356-02/2007, od 08. siječnja 2007. godine, jasno je da je tužba u ovom predmetu podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz članka 225. ZOO, radi čega sud odbija kao neosnovan tuženikov prigovor zastare tužiteljevog potraživanja.

90. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl.154.st.2. ZPP-a o djelomičnom uspjehu u sporu u svezi s čl.155.st.1. ZPP-a kojim je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice, a uspjeh stranaka u postupku utvrđuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

91. Tužitelji su konačni glavni tužbeni zahtjev postavili na iznos od 24.871,42 eura, dok su eventualno kumulirani tužbeni zahtjev postavili na iznos od 13.434,64 eura, a uspjeh stranaka u postupku utvrđuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

92. U pogledu osnove zahtjeva tužitelji su dokazali nepoštenost i ništetnost temeljnog ugovora o kreditu u pogledu CHF klauzule, promjenjive kamatne stope i naknade za obradu kredita, dok nisu uspjeli s dokazivanjem ništetnosti Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 356-02/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 17. veljače 2016. čime su u pogledu osnove uspjeli s 2/3 dijela odnosno 67%.

93. U pogledu visine tužbenog zahtjeva tužitelji su uspjeli s dijelom glavnog tužbenog zahtjeva u visini od 1.815,64 eura i s dijelom eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva u iznosu od 10.780,17 eura, što ukupno iznosi 12.595,81 eura dosuđenog tužbenog zahtjeva, budući da vrijednost usvojenog eventualno kumuliranog zahtjeva ulazi u ukupan uspjeh tužitelja po visini i uspoređuje se s vrijednošću glavnog postavljenog tužbenog zahtjeva koji je glasio na isplatu novčanog iznosa od 22.216,92 eura (20.401,28 + 1.815,64 = 22.216,92), slijedom čega su tužitelji u odnosu na visinu uspjeli u omjeru od 56,69%, odnosno s obzirom na osnovu i visinu tužitelji su u parnici uspjeli u omjeru od 61,85% (67 + 56,69 = 123,69 / 2 = 61,85%), dok je tuženik u odnosu na osnovu i visinu uspio u omjeru od 38,15% (100 – 61,85 = 38,15).

94. Razlika uspjeha u sporu utvrđuje se u omjeru od 23,70% (61,85 – 38,15 = 23,70) u korist tužitelja.

95. Sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/2023 - dalje: Tarifa) Tbr.52.st.3. propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka, u Tbr.54. propisano je da vrijednost boda iznosi 2,00 eura, u Tbr.7.st.1. propisano je da za naznačenu vrijednost predmeta spora odvjetniku pripada nagrada u visini od 250 bodova, da odvjetnik ima pravo na povišenje tarifnih stavaka za drugu i svaku sljedeću osobu za 10%, po Tbr.40.st.1. Tarife, te da po Tbr.46. Tarife na sve obavljene radnje odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost prema važećim poreznim propisima od 25%.

96. Sud je tužiteljima priznao troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice kako slijedi:
    - za sastav tužbe u visini od 250 bodova što iznosi 500,00 eura po Tbr.7.toč.1. Tarife;
    - za pristup na 5 ročišta dana 01.12.2021., 30.09.2024., 05.06.2025., 02.07.2025. i 11.09.2026. svako u visini od po 250 bodova što za ukupno 1.250 bodova iznosi 2.500,00 eura po Tbr.9. toč.1. Tarife;
    - za sastav 4 obrazložena podneska od 17.02.2022., 20.03.2023., 17.01.2024. i 10.09.2026. svaki u visini od po 250 bodova što za 1.000 bodova ukupno iznosi 2.000,00 eura po Tbr.8.toč.1. Tarife;
    - povišenje tarifnih stavaka za drugu i svaku sljedeću osobu za 10% što dodatno iznosi 500,00 eura po Tbr.40.st.1. Tarife;

- PDV na obavljene radnje od 25% u ukupnom iznosu od 1.375,00 eura po Tbr.46. Tarife;
- troškove provedenog financijskog vještačenja u stvarno utrošenom iznosu od 989,82 eura jer sud ocjenjuje da je taj trošak bio potreban za vođenje postupka s obzirom da su navedenim dokaznim sredstvom tužitelji uspjeli dokazati visinu tužbenog zahtjeva;
- za sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 66,36 eura Tar.br.1.st.1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine 53/2019 i 92/2021).

97. Sud tužiteljima nije priznao trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100 eura koji bi mu pripadao po Tbr.9.st.3. Tarife, jer u trenutku izrade presude ovaj trošak nije nastao, niti je poznato hoće li tužitelji ili njihov punomoćnik na to ročište pristupiti, pa će u slučaju da na ročište za objavu presude pristupi o istom trošku biti odlučeno naknadnim rješenjem.

98. Sukladno čl.11.st.1.toč.20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 118/2018 i 51/2023) propisano je da su od plaćanja pristojbi oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, slijedom čega tužitelji u ovoj pravnoj stvari ne plaćaju sudsku pristojbu na prvostupanjsku presudu, a koje oslobođenje vrijedi od 20.05.2023. godine kada je na snagu stupio Zakon o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 51/2023).

99. Ukupno priznata visina troškova parničnog postupka tužiteljima iznosi 7.931,18 eura od čega se iznos od 6.875,00 eura odnosi na zajednički dio troškova zastupanja, dok se dio od 1.056,18 eura posebnih troškova odnosi na sudsku pristojbu za tužbu i financijska vještačenja koje je podmirio isključivo 1.-tužitelj, te tužiteljima pripada naknada dijela ukupnog troška koji odgovara postotku razlike uspjeha u sporu od 23,70%, što iznosi 1.879,69 eura.
Budući da su tužitelji u ovoj pravnoj stvari obični suparničari naknada zajedničkih odvjetničkih troškova u iznosu od 1.629,38 eura dijeli se na jednake dijelove na oba tužitelja sukladno čl.161.st.1. ZPP-a, pa svakom tužitelju po toj osnovi pripada po 814,69 eura (6.875,00 x 23,70% = 1.629,38 / 2 = 814,69), dok naknada posebnih troškova vještačenja i sudske pristojbe u iznosu od 250,31 eura (1.056,18 x 23,70% = 250,31) pripada isključivo 1.-tužitelju Dragi Tokiću, koji je navedene troškove i podmirio sukladno čl.161.st.4. ZPP-a.

100. Stoga je temeljem čl.154.st.2. u vezi čl.155. ZPP-a naloženo tuženiku da 1.-tužitelju Dragi Tokiću nadoknadi parnični trošak od 1.065,00 eura, a 2.-tužitelju Robertu Pastorčiću iznos od 814,69 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, dok je odbijen kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom IV i V izreke ove presude.

101. Zakonska zatezna kamata na trošak parničnog postupka teče od dana donošenja prvostupanjske presude kojom je naloženo plaćanje troškova postupka sukladno čl.151.st.3. ZPP-a.

102. Visina stope zatezne kamate na trošak parničnog postupka određena je po čl. 29. st. 2. ZOO/05.

103. Sud je temeljem čl.328.st.1. ZPP-a odredio rok u trajanju od 15 dana u kojem je tuženik dužan dobrovoljno izvršiti činidbu.

U Bujama – Buie, 27. studenog 2026. godine.

Sudac:
Sven Babić

SVEN BABIĆ

Elektronički potpisano: 27.11.2026T13:26:22 (UTC:2026-11-27T12:26:22Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: b88e88f3-71f9-4a0c-be90-9e6b6fa19215

Općinski sud u Pazinu

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužiteljima, putem punomoćnice,
2. Tuženiku, putem punomoćnika.

Broj zapisa: **9-30890-e2d51**

Kontrolni broj: **04581-eb99d-4999e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.